

## บทที่ 2

### วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการทดลอง

#### วัสดุ และอุปกรณ์

1. สัตว์ทดลอง ใช้แพะลูกผสมพื้นเมืองไทย-แองโกลนูเมียน 50 เปอร์เซ็นต์ เพศผู้ น้ำหนักตัวเฉลี่ย  $19.3 \pm 1.3$  กิโลกรัม อายุ 13-14 เดือน จำนวน 24 ตัว ซึ่งเป็นแพะของ ศูนย์วิจัยและพัฒนาสัตว์เคี้ยวเอื่องขนาดเล็ก คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์
2. ข้าวโพดหมัก
3. หญ้าเนเปียร์หมัก
4. วัตถุดินอาหารสัตว์ ได้แก่ ข้าวโพด กากระถินเหลือง เกลือ และไಡแคดเซิมฟอสเฟต ซึ่ง ซื้อจากร้านจำหน่ายวัตถุดินอาหารสัตว์ใน อ. หาดใหญ่ จ.สงขลา
5. วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ และสารเคมี ในการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของวัตถุ ดินอาหารสัตว์ ข้าวโพดหมัก หญ้าเนเปียร์หมัก อาหารผสมสำเร็จรูป และมูลแพะ
6. โรงเรือนและอุปกรณ์ในการเลี้ยงแพะทดลอง
7. เครื่องซั่งที่ชั่งได้จุดคนนิยม 2 ตำแหน่ง
8. เครื่องซั่งแบบแขวนสำหรับซั่งน้ำหนักแพะ
9. อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการสุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ถุงพลาสติก ยางเส้น เครื่องซั่งน้ำหนัก ถุง กระดาษ เบอร์ 20
10. ตู้อบชนิดเป่าลมร้อน (hot air oven)
11. เครื่องบด willey mill ที่มีรูตะแกรงขนาด 1 มิลลิเมตร
12. ตู้แช่ตัวอย่างที่บดแล้ว
13. เครื่องสับ สำหรับสับตื้นข้าวโพด และหญ้าเนเปียร์
14. เครื่องปั๊มสุญญากาศ
15. เครื่องวัดความเป็นกรด – ด่าง (pH meter)
16. เทอร์โมมิเตอร์

## วิธีการทดลอง

### 1. แผนการทดลอง

ศึกษาผลของแหล่งอาหารหมาย ได้แก่ ข้าวโพดหมัก หรือหัญญานเปียร์หมัก ในอาหารผสนสำเร็จรูปที่มีต่อการกินได้ การย่อยได้ และอัตราการเจริญเติบโตของแพะลูกผสมพันธุ์เมืองไทย-แองโกลนูเบียน 50 เปอร์เซ็นต์ เพศผู้ โดยแบ่งแพะออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 12 ตัว รวม 24 ตัว โดยกลุ่มแรก ได้รับอาหารผสนสำเร็จรูปที่ใช้ข้าวโพดหมักเป็นแหล่งอาหารหมาย และกลุ่มที่สอง ได้รับอาหารผสนสำเร็จรูปที่ใช้หัญญานเปียร์หมักเป็นแหล่งอาหารหมาย

### 2. การทำข้าวโพดหมักหรือหัญญานเปียร์หมัก

#### 2.1 การปอกข้าวโพด

##### 2.1.1 การเตรียมคืน

นิดยาไกลโฟเซต 48 เพื่อย่างหัญญานในแปลงปลูก ซึ่งมีพื้นที่ 3 ไร่ และทิ้งไว้ 1 สัปดาห์ หลังจากนั้น ไถคงด้วยไถ 4 ajan ทิ้งไว้อีก 1 สัปดาห์ เพื่อกำจัดวัชพืช ตามด้วยการไถเปรี้ยว ไถ 18 ajan หลังจากนั้นใส่ปุ๋ยมนูลไก่ จำนวน 500 กิโลกรัมต่อไร่ แล้วไถเปรี้ยวอีกครั้งด้วยไถ 18 ajan และทำการยกร่อง

##### 2.1.2 การปอก

นำเมล็ดข้าวโพดพันธุ์สุวรรณ 5 มาแช่น้ำก่อนปอกเป็นเวลา 2 วัน เพื่อกระตุนให้เมล็ดพันธุ์พร้อมสำหรับการเจริญเติบโต ปอกเป็นแผ่น ระยะปอก 75 (ระหว่างแผ่น) x 50 (ระหว่างต้น) เซนติเมตร อัตราปอก 8,500 ต้นต่อไร่ ปอกโดยการหยดเมล็ด หลุมละ 3 เมล็ด พร้อมทั้งใส่ปุ๋ยสูตร 16-20-0 รองกันหลุม ในอัตราส่วน 30 กิโลกรัมต่อไร่

### 2.1.3 การใส่ปุ๋ย

นอกจากใส่ปุ๋ยมูลไก่ จำนวน 500 กิโลกรัมต่อไร่ ในระหว่างเตรียมแปลงปลูก และปุ๋ยสูตร 16-20-0 รองกันหลุม อัตราส่วน 30 กิโลกรัมต่อไร่แล้ว หลังจากปลูกไปแล้ว 1 เดือน ใส่ปุ๋ยสูตร 46-0-0 ในอัตราส่วน 30 กิโลกรัมต่อไร่ โดยการโรบอตโคนต้น

## 2.2 การปลูกหญ้าเนเปียร์

### 2.2.1 การปลูก

ใช้หญ้าเนเปียร์ (*Pennisetum purpureum* Schum.) ที่ปลูกมาแล้วประมาณ 1 ปี ตัดต้นสูงจากพื้นดินประมาณ 15 เซนติเมตร ในวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2543 เพื่อให้มีการเจริญเติบโตใหม่ (regrowth) และตัดไปทำหญ้าหมักเมื่ออายุ 45 วัน

### 2.2.2 การใส่ปุ๋ย

เนื่องจากในช่วงเดือนกันยายน- ธันวาคม 2543 มีฝนตกลงมาเป็นปริมาณมาก และในช่วงวันที่ 21 - 25 พฤษภาคม เกิดภาวะน้ำท่วม ทำให้มีน้ำท่วมขังในแปลงปลูกหญ้าเนเปียร์ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ทำให้ไม่สามารถใส่ปุ๋ยได้ตามกำหนด คือ หลังจากตัด 1 สัปดาห์ จึงทำให้ต้องเลื่อนกำหนด การใส่ปุ๋ยสูตร 46-0-0 ในอัตราส่วน 30 กิโลกรัมต่อไร่ ออกไปเป็นวันที่ 2 ธันวาคม 2543 โดยใช้วิธีการหว่าน

## 2.3 การทำข้าวโพดและหญ้าเนเปียร์หมัก

ตัดต้นข้าวโพดพร้อมฝักที่อายุ 90 วัน ซึ่งเมล็ดออกญี่ปุ่นระยะที่มีเส้นน้ำนมสองในสามส่วน และตัดต้นหญ้าเนเปียร์ที่อายุ 45 วัน หลังจากนั้นนำมาสับด้วยเครื่องสับ ให้มีความยาว 1-2 เซนติเมตร แล้วนำมาใส่ในถุงพลาสติกสีดำขนาด  $30 \times 40$  นิ้ว ซึ่งซ่อนกัน 2 ถุง ทำการอัดให้แน่นด้วยแรงคนเป็นชั้นๆ จนได้น้ำหนักประมาณถุงละ 20 กิโลกรัม จำนวน 50 ถุง หลังจากนั้นนำมาคุ้ดอากาศออกให้มากที่สุดด้วยปืนสูญญากาศแล้วรัดด้วยยางรัด แล้วนำไปเก็บไว้ในที่ที่มีอากาศถ่ายเทสะดวก เป็นเวลาประมาณ 2 เดือน

### 3. การวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของพืชหมัก

หลังจากหมักข้าวโพดหรือหญ้า嫩เปียร์ได้ 2 เดือน เปิดถุงหมัก เพื่อสูบเก็บตัวอย่างจำนวน 4 ถุง ทั้งข้าวโพดหมักหรือหญ้านะเปียร์หมัก ก่อนที่จะสูบเก็บตัวอย่าง วัดอุณหภูมิของ พืชหมัก โดยการสอดเทอร์โมมิเตอร์ลงไปกลางถุงหมัก แล้วรัดปากถุงให้แน่นทึ่ง ไว้ประมาณ 1 นาที แล้วจึงนำเทอร์โมมิเตอร์ออกมาอ่านค่าอุณหภูมิ หลังจากนั้นนำส่วนผิวน้ำที่มีราทึ่ง แล้วจึงเก็บตัวอย่างข้าวโพดหมักหรือหญ้านะเปียร์หมัก จากจุดต่าง ๆ คือ ส่วนหน้า ส่วนกลาง ส่วนข้าง และส่วนล่าง ให้ได้ตัวอย่างรวมกันประมาณ 2 กิโลกรัม นำตัวอย่างที่สูบได้ มาผสมให้เข้ากัน แล้วเกลี่ยให้เท่ากัน แล้วแบ่งเป็น 4 ส่วน นำส่วนที่อยู่ตรงข้ามกัน มาผสมให้เข้ากัน และได้ตัวอย่างประมาณ 500 กรัม นำตัวอย่างที่สูบเก็บได้ใส่ถุงพลาสติกซ้อน 2 ถุง ดูดอากาศ ออกด้วยปืนสูญญากาศ แล้วรัดปากถุงให้แน่นด้วยยางรัด แขวนในระดับน้ำแข็ง หลังจากนั้นนำกลับมาขังห้องปฏิบัติการเพื่อนำไปวัดความเป็นกรด-ด่าง และหาวัตถุแห้ง

แบ่งตัวอย่างออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกนำไปวัดความเป็นกรด-ด่าง โดยใช้ตัวอย่างพืชหมัก 50 กรัม ผสมกับน้ำกลั่น 200 มิลลิลิตร เช่น 3 นาที แล้วกรองผ่านผ้าฝ้าย (ผันธนาและคณะ, 2543) และวัดความเป็นกรด-ด่าง โดยใช้เครื่องวัดความเป็นกรด - ด่าง (pH-meter) นำตัวอย่างส่วนที่สอง เข้าดูดับที่อุณหภูมิ 100 องศาเซลเซียส เพื่อหาวัตถุแห้ง และนำตัวอย่างส่วนที่สาม เข้าดูดับที่อุณหภูมิ 70 องศาเซลเซียส จนมีน้ำหนักคงที่ แล้วทึ่งไว้ที่อุณหภูมิห้อง 24 ชั่วโมง แล้วนำตัวอย่างที่ได้ไปบดด้วย เครื่อง willey mill ที่มีรูตะแกรงขนาด 1 มิลลิเมตร และสูบเก็บตัวอย่าง เพื่อนำไปวิเคราะห์วัตถุแห้ง (dry matter, DM) โปรตีนรวม (crude protein, CP) ไขมันรวม (crude fat หรือ ether extract, EE) และเถ้า (ash) โดยวิธี proximate analysis (AOAC, 1984) และวิเคราะห์ผนังเซลล์ (neutral detergent fiber, NDF) ลิกโนเซลลูโลส (lignocellulose หรือ acid detergent fiber, ADF) และลิกนิน (lignin) โดยใช้วิธีของ Van Soest และคณะ (1991) นอกจากนี้ยังมีการคำนวณหา เปอร์เซ็นต์อินทรีย์วัตถุ (organic matter, OM) โดยสมการ

$$OM (\%) = \% DM - \% ash$$

เปอร์เซ็นต์การโน้มเบรตที่ไม่ใช่โครงสร้าง (non-structural carbohydrate, NSC) โดยสมการ

$$NSC (\%) = 100 - (\%CP + \%EE + \%NDF + \%ash) \text{ (Nocek and Russell, 1988)}$$

พลังงานที่ใช้ประโยชน์ได้ (metabolizable energy, ME) โดยสมการ

ME (เมกกะแคลลอร์ต่อ กิโลกรัมวัตถุแห้ง) =  $-0.45 + 0.04453 \text{ TDN}$  (คัดแปลงจาก NRC, 1988)

TDN ข้าวโพดหมัก (%) =  $87.84 - (0.7 \times \% \text{ ADF})$  (Holland and Kezar, 1990)

TDN หญ้าเนเปียร์หมัก (%) =  $88.9 - (0.79 \times \% \text{ ADF})$  (Holland and Kezar, 1990)

#### 4. การจัดการสัตว์ทดลอง

แพะที่ใช้ทดลอง เป็นแพะลูกผสมพื้นเมืองไทย-แองโกลนูเบียน 50 เปอร์เซ็นต์ เพศผู้ จำนวน 24 ตัว โดยแพะเหล่านี้มีอายุ 13-14 เดือน และมีน้ำหนักเฉลี่ย  $19.3 \pm 1.3$  กิโลกรัม จัดแพะทั้ง 24 ตัว เข้ากลุ่มอาหารทดลอง กลุ่มละ 12 ตัว โดยวิธีสุ่ม ก่อนเข้าทดลอง แพะทุกตัว ได้รับการถ่ายพยาธิตัว蛔虫ถ่ายพยาธิไอเวอร์เมกติน (ivermectin) และได้รับวัคซีนป้องกันโรคป่ากและเท้าเปื้อย และโรคอบworm

#### 5. ระยะทดลอง

ใช้เวลาทดลองนาน 66 วัน โดยแบ่งเป็น ระยะปรับตัว ซึ่งใช้เวลา 10 วัน และระยะเก็บข้อมูลซึ่งใช้เวลา 56 วัน โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. ระยะปรับตัว ใช้ระยะเวลา 10 วัน เป็นช่วงฝึกให้แพะทดลองมีความคุ้นเคยกับสภาพทดลอง และอาหารทดลอง ก่อนที่จะเริ่มเข้าสู่กระบวนการทดลองจริง โดยให้แพะทดลองได้รับอาหารผสมสำเร็จรูปที่ใช้ข้าวโพดหมักหรือหญ้าเนเปียร์หมักเป็นแหล่งอาหารหลัก ตามสัดส่วนที่กำหนด คือ พืชหมัก 60 เปอร์เซ็นต์ และวัตถุคิบอินๆ 40 เปอร์เซ็นต์ โดยให้กินอาหารและน้ำแบบเต็มที่ โดยให้อาหารวันละ 2 ครั้ง คือในเวลา 10.00 น. และ 15.00 น.

2. ระยะทดลอง ใช้ระยะเวลา 56 วัน โดยให้แพะทดลองกินอาหารและน้ำแบบเต็มที่ วันละ 2 ครั้ง คือในเวลา 10.00 น. และ 15.00 น. โดยก่อนให้อาหารในแต่ละวัน จะเก็บอาหารที่เหลือ แล้วนำไปซั่งน้ำหนักอาหารที่เหลือ เพื่อคำนวณหาปริมาณอาหารที่กิน

## 6. การทำอาหารผสมสำเร็จรูป

ประกอบสูตรอาหารผสมสำเร็จรูป 2 สูตร โดยทั้งสองสูตรใช้ข้าวโพดหมักหรือญี่ปุ่นเปียร์หมักในสัดส่วน 60 เปอร์เซ็นต์ ในสภาพที่ให้สัตว์กิน (as-fed basis) สัดส่วนของวัตถุคินของอาหารทั้งสองสูตรแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สัดส่วนของวัตถุคินของอาหารผสมสำเร็จรูปที่ใช้ข้าวโพดหมักหรือญี่ปุ่นเปียร์หมักเป็นแหล่งอาหารหลัก (สภาพที่ให้สัตว์กิน)

วัตถุคินอาหารสัตว์	อาหารผสมสำเร็จรูป (กг.)	
	สูตร 1	สูตร 2
ข้าวโพดหมัก	60.0	-
ญี่ปุ่นเปียร์หมัก	-	60.0
ข้าวโพด	6.6	8.0
กาจถั่วเหลือง	32.4	31.0
เกลือ	0.5	0.5
ไดแคคลเซียมฟอสเฟต	0.5	0.5
รวม	100	100

## 7. การให้อาหาร

เปิดถุงข้าวโพดหมักและญี่ปุ่นเปียร์หมักทุกวัน ในกรณีที่ใช้พืชหมักในแต่ละถุงไม่หมดจะมีเศษอยู่ และดูดอากาศออกทุกครั้ง ทำการผสมอาหารผสมสำเร็จรูปตามสูตรในตารางที่ 1 ด้วยมือทุกวัน โดยทำการซึ่งน้ำหนักพืชหมัก 60 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณอาหารที่ให้และวัตถุคินอาหารอื่นๆ 40 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณอาหารที่ให้ แล้วคลุกเคล้าให้เข้ากัน ทำการให้อาหารทดลองแก่แพะแต่ละตัวกินแบบเต้มที่ในอกเดียว โดยแบ่งให้อาหารวันละ 2 ครั้ง (10.00 น. และ 15.00 น.) ซึ่งน้ำหนักอาหารที่ให้ และที่เหลือในแต่ละวัน บันทึกข้อมูลปริมาณการกินได้ของแพะแต่ละตัวแยกตามชนิดของอาหารผสมสำเร็จรูปที่ให้

## 8. วิธีการเก็บข้อมูล

### 8.1 การเปลี่ยนแปลงน้ำหนัก

ชั่งน้ำหนักแพะทุกตัวก่อนการทดลอง และทุกๆ 2 สัปดาห์ ตลอดระยะเวลาการทดลอง เพื่อนำมาคำนวณหา อัตราการเจริญเติบโต ตามสูตรดังต่อไปนี้

$$\text{อัตราการเจริญเติบโต (กรัมต่อวัน)} = \frac{A - B}{C}$$

$$\text{อัตราการเจริญเติบโต (กรัมต่อน้ำหนักเมแทบอดิกต่อวัน)} = \frac{\frac{A-B}{C}}{\left\{ \frac{A+B}{2} \right\}^{0.75}}$$

### 8.2 ปริมาณอาหารที่กินได้

ชั่งน้ำหนักอาหารผสมสำเร็จรูปที่ให้ และที่เหลือในแต่ละวันของแพะแต่ละตัว เพื่อนำมาคำนวณหา ปริมาณอาหารที่กินได้ ตามสูตรดังต่อไปนี้

$$\text{ปริมาณอาหารที่กินได้ (กรัมต่อวัน)} = \frac{D}{C}$$

$$\text{ปริมาณอาหารที่กินได้ (กรัมต่อน้ำหนักเมแทบอดิกต่อวัน)} = \frac{\frac{D}{C}}{\left\{ \frac{A+B}{2} \right\}^{0.75}}$$

$$\text{ปริมาณอาหารที่กินได้ (เปอร์เซ็นต์น้ำหนักตัว)} = \frac{D}{B} \times 100$$

กำหนดให้ A = น้ำหนักตัวสิ้นสุดการทดลอง

B = น้ำหนักตัวเริ่มต้นการทดลอง

C = จำนวนวันที่ทดลอง

D = ปริมาณอาหารที่กินตลอดการทดลอง

### 8.3 ประสิทธิภาพการใช้อาหารและต้นทุนค่าอาหารในการเปลี่ยนน้ำหนักต่อหน่วย

หลังจากสิ้นสุดการทดลองนำปริมาณอาหารที่กินได้ทั้งหมด และต้นทุนค่าอาหารมาคำนวณค่า ประสิทธิภาพการใช้อาหาร และต้นทุนค่าอาหารในการเปลี่ยนน้ำหนักต่อหน่วยตามสูตรดังต่อไปนี้

$$\text{ประสิทธิภาพการใช้อาหาร} = \frac{\text{ปริมาณอาหารที่กินทั้งหมด}}{\text{น้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้นตลอดการทดลอง}}$$

$$\text{ต้นทุนค่าอาหารในการเปลี่ยนน้ำหนักต่อหน่วย (บาทต่อ กิโลกรัม)} = \frac{\text{ต้นทุนค่าอาหาร}}{\text{น้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น}}$$

### 8.4 สัมประสิทธิ์การย่อยได้ของโภชนา

หาสัมประสิทธิ์การย่อยได้ปراกกฎ (total tract apparent digestibility coefficient) ของโภชนาที่จะได้รับ โดยใช้ลิกนินเป็นตัวบ่งชี้ (indicator) ตามวิธีของ Scheider และ Flatt (1975) โดยมีรายละเอียด ดังนี้ คือ

เก็บนุ่ลแพะโดยตรงจากทวารหนักของแพะแต่ละตัว ประมาณ 100-200 กรัม ทุกๆ 12 ชั่วโมง ติดต่อกันเป็นเวลา 5 วัน โดยเริ่มเก็บนุ่ล ประมาณวันที่ 35 ของการทดลอง ซึ่งเป็นช่วงกลางของการทดลอง เก็บนุ่ลที่ได้ในแต่ละวัน ใส่ขวดชนิดฝาแก้วอัดแน่น เก็บที่อุณหภูมิ -20 องศาเซลเซียส เมื่อเก็บนุ่ลครบ 5 วันนำนุ่ลของแพะแต่ละตัวรวมกัน และสุ่มเก็บตัวอย่าง ประมาณ 300 กรัม อบที่อุณหภูมิ 70 องศาเซลเซียส นาน 48 ชั่วโมง แล้วตั้งทิ้งไว้ที่อุณหภูมิ ห้อง 24 ชั่วโมง จากนั้นนำนุ่ลแพะไปบดด้วย เครื่อง willey mill ที่มีรูตะแกรงขนาด 1 มิลลิเมตร นำตัวอย่างนุ่ลแพะที่ได้ไปวิเคราะห์หาวัตถุแห้ง อินทรีวัตถุ โปรตีนรวม ไขมันรวม พนังเซลล์ ลิกโนเซลลูโลส และลิกนิน และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์การย่อยได้ปراกกฎของวัตถุแห้ง อินทรีวัตถุ โปรตีนรวม ไขมันรวม พนังเซลล์ และ ลิกโนเซลลูโลส ดังสูตร ต่อไปนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์การย่อยได้ปراกกฎ (\%)} = 100 - 100 \times \left\{ \frac{\% \text{ ลิกนินในอาหาร}}{\% \text{ ลิกนินในนุ่ล}} \times \frac{\% \text{ โภชนาในนุ่ล}}{\% \text{ โภชนาในอาหาร}} \right\}$$

## 8.5 การวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของอาหารสมสำเร็จรูป

สุ่มเก็บตัวอย่างอาหารสมสำเร็จรูปทั้งสองสูตรฯ ละ 1 กิโลกรัม ทุกๆ 2 สัปดาห์ และแบ่งตัวอย่างอาหารสมสำเร็จรูปแต่ละสูตรออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกนำไปอบด้วยอุณหภูมิ 100 องศาเซลเซียส นาน 24 ชั่วโมง เพื่อหาวัตถุแห้ง และส่วนที่สองนำไปอบด้วยอุณหภูมิ 70 องศาเซลเซียส จนมีน้ำหนักคงที่ วางทิ้งไว้ที่อุณหภูมิห้อง 24 ชั่วโมง หลังจากนั้นนำมานำด้วย เครื่อง willey mill ที่มีรูตะแกรงขนาด 1 มิลลิเมตร และนำไปวิเคราะห์หาวัตถุแห้ง โปรตีนรวม ไขมันรวม และเด้า โดยวิธี proximate analysis (AOAC, 1984) และวิเคราะห์ผนังเซลล์ ลิกโนเซลลูโลส และลิกนิน โดยใช้วิธีของ Van Soest และคณะ (1991) นอกจากนี้ยังคำนวณหา

พลังงานที่ใช้ประโยชน์ได้ของอาหารสมสำเร็จรูป โดยสมการ

$$ME \text{ (เมกกะแคลอรีต่อ กิโลกรัมวัตถุแห้ง)} = -0.45 + 0.04453 \text{ TDN} \quad (\text{ตัดแปลงจาก NRC, 1988})$$

$$\text{TDN} (\%) = \text{DDM} (\%) + 1.25 \text{ DEE} (\%) - \text{ash} (\%) \quad (\text{Van Soest, 1994})$$

## 9. การวิเคราะห์ทางสถิติ

นำข้อมูลการกินໄได้ สัมประสิทธิ์การย่อยได้ของโภชนา อัตราการเจริญเติบโต และประสิทธิภาพการใช้อาหาร มาวิเคราะห์หาความแตกต่าง โดยใช้ T-test (Steel and Torrie, 1980) และใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SAS (SAS, 1985) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

### สถานที่ทดลองและระยะเวลา

การวิจัยนี้ดำเนินการทดลองที่ฟาร์มเดี่ยงแพะทดลอง ของศูนย์วิจัยและพัฒนาสัตว์เคี้ยวเอื้องขนาดเล็ก คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งตั้งอยู่ที่ อ. คลองหอยโข่ง จ. สงขลา และห้องปฏิบัติการวิเคราะห์อาหารสัตว์ ภาควิชาสัตวศาสตร์ คณะทรัพยากรธรรมชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยดำเนินการทดลองระหว่างเดือน พฤษภาคม 2543 - เดือนสิงหาคม 2545